

er den afgjørende. Den Indvending, der er reist af den ærede Minister, at man endnu ikke er paa det Reue med Sygdommens Smittefarlighed og den Slags Ting, kan jeg ikke tillægge nogenjomhelst Bægt. Det er dog vel ikke Meningen at lade Sygdommen blive ved at rase for derigjennem at komme til større Kjendskab til dens Karakter. Det vilde jo være noget Sigtende, som om naar man indpoder en Kanin eller et andet Dyr som Forsøg. Nei, vi ere vistnok allerede paa det Reue med, at Sygdommen er af en saa farlig Bestaaffenhed, at den maa gribes stærkt an. Naar den høitærede Minister i Anmærkningerne til Lovforslaget udtaler, at denne Sygdom allerede nu paafører Landet et stort økonomisk Tab, og at den er af den Bestaaffenhed, at den endog kan paaføre Mennesker Fare, saa synes jeg, at vi allerede ere saa langt fremrykkede i Bedømmelsen af denne Sygdom, at det var paa Tide at tage ordentlig fat for at gjøre et virkeligt Forsøg paa at faae den standset. Det ærede Udvalg har ogsaa haft sine Betænkkeligheder. Men naar Alt kommer til Alt, gaa de jo kun ud paa, at det vil blive for stor en Opgave for det Offentlige at løfte. Jeg skjønner ikke, at det kan være afstrækkende for Statskassen, som en enkelt Stand skal bære. Er et saadant Tab, som der mulig kan fremkomme for Statskassen, for stort, saa maa det sandelig blive i endnu højere Grad for stort for den Klasse Medborgere, som nu ene skulle bære Tabet. Man tror saa, at man ved at paalægge Gieren disse yderligere generende Bestemmelser om, at de ikke maa føre deres Dyr paa Græsgange osv., særlig skal bidrage til at faae Sygdommen indskrænket i sin Udbredelse, maatte endogsaa helt standset. Ja, hvis man kunde forudsætte, at disse Bestemmelser vilde blive overholdte, saa er det muligt, at det kunde have en gavnlig Indflydelse i den angivne Retning, men de ærede Medlemmer maa huske paa, at alle disse Bestemmelser, som her ere truffene, ere nye og yderligere generende, og forudsat at Tidene, hvad der jo egentlig er givet, vilde medføre store Indskrænkninger i Handel og Wandel og Om sætning, saa vilde disse Bestemmelser blive omgaaede, saa at der slet ikke vil naas det, som de Herrer tro kan opnaas. Nei, gaa til at give Erstatning, helt eller delvis, saa bliver Sagen en anden. Det er ogsaa egentlig indirekte anerkjendt. Flertallet har haft Die for, at Erstatningen vilde virke særlig heldig paa dette Omraade. Den ærede Ordfører har nylig antydet sin Stilling overfor Erstatningspørgsmaalet, da han under det foregaaende Afsnit talte om § 8.

Jeg skal nævne, at Flertallet har sagt i sin Betænkning, at: „da Nedslagningen er paabudt af Hensyn til de nævnte farlige Sygdommes store Smittefarlighed, for at afværge de betydelige Tab og Ulykker, som derved vil kunne affødtømmes for hele Landet, saavel ved Sygdommens videre Udbredelse, som ogsaa ved Standning i Handelsomsætningen, og da Udgifterne i den Anledning afholdes ikke alene i vedkommende Egns Interesse, hvor Sygdommen tilfældig først er opstaaet, men tillige for hele Landets Skyld, formener Udvalget, at der fra et principmæssigt Standpunkt Intet lod sig indvende mod at lade Staten bære den hele med Nedslagningen forbundne Udgift“. Det er jeg fuldstændig enig med Flertallet i, men jeg vil dertil knytte den Bemærkning, at, naar Ordføreren ser saaledes paa Sagen sammen med det øvrige Flertal, saa siger jeg, at, hvad jeg tilfigter, ogsaa er en Maade at afværge betydelige Tab og Ulykker for det hele Land. Den Sygdom, jeg har omtalt, er af en saadan Bestaaffenhed, at jeg har den høitærede Regjerings Udtaalelse for, at Sygdommen er ved at blive en Nationalulykke, at jeg har Kommissionsbetænkningen for, at den paafører Landet store, næsten uberegnelige Tab, og at jeg endelig har den ærede Flertalsordførers Udsagn for, at det er fuldstændigt rigtigt, hvad der jo er sagt i disse Motiver. Desuagtet tør imidlertid ærede Medlemmer ikke gaa med til at hde deres Bistand til en aktiv Kamp mod denne Sygdom. Man henviser til Dyrlægerne og til en bedre Husdyrpleie o. s. v., men det er min Overbevisning, at Alt dette ikke nytter det Ringeste. Nei, gaa til Erstatning, saa skulle De se, at det vil hjælpe. Kommissionen har udtalt i sin Betænkning, at „foruden at hde en virkelig Skadesløsholdelse for expropriert Eiendom, maa Erstatningsretten tillige betragtes som en kraftig Spore for Gieren til at opfylde den ham paahvilende Anmeldelsespligt, et Moment, der ikke kan tillægges for stor Betydning, og det desto mere, jo rundeligere det Offentlige paa den ene Side tilstaar denne Ret ved en usigtig Opfyldelse af Forpligtelsen, og jo stærkere paa den anden Side Udsigten til at tabe Erstatningsretten ved Lovovertrædelser træder frem for ham“. Det er fuldstændig rigtigt, og, hvis Sagen ikke bliver grebet an paa den Vis, skal det nok vise sig, at Sygdommen ikke bliver indskrænket i nogenjomhelst Grad. Alle disse gode Raad og Formaninger, som Flertallet har tilovers for Kreatureierne, kunne tage sig meget smukt ud, men de nytte ikke. Det nytter ikke, vi gaa hen og sige til en fattig Mand: „Nu